

GALERIE

Galerie De Paardenstal, dat was op een mooie zondagmiddag ons reisdoel. Mijn vrouw wilde namelijk graag de expositie zien die daar werd gehouden en dus reden we begin november door de Noordoostpolder naar Espel, wie kent het niet? In het paddenstoelenseizoen zijn er meer dan genoeg andere reisdoelen te bedenken, maar in een relatie moet je je af en toe een beetje sociaal gedragen en daarbij vind ik het ook nog eens leuk om met mijn vrouw op stap te gaan.

De expositie was de moeite waard, temeer daar er rond De Paardenstal een grote singel lag. Dus toen ik na een uurtje voldoende schilderijen had gezien, kon ik het niet laten daar even rond te kijken. Dat leverde twee vrij algemene parasolzwammen op, maar bij de buurman zag het er pas echt interessant uit. Achter de boerderij lag namelijk een bemoste greppel met eiken op pure klei. Omdat mijn laarzen nog in de auto lagen, overbrugde ik op mijn zondagse schoenen de dertig meter over de glibberige klei van een bietenakker. Er stonden vrij veel paddenstoelen, met bijzonderheden als Gestreepte satijnzwam (*Entoloma subradiatum*) en Purperbruine fopzwam (*Laccaria purpureobadia*). Met die laatste soort stond ik nog in mijn handen toen er een auto de betonnen parkeerplaats opreed en een man uitstapte die mij op barse toon vroeg wat ik daar deed. Meestal helpt het als je vriendelijk uitlegt dat je je bezighoudt met zoiets onschuldigs als paddenstoelen zoeken. Niet bij deze man. Hij werd alleen maar bozer en het hielp niet toen ik tegenwierp dat ik expres niet op zijn privéterrein was gekomen, maar steeds op de akkerrand was gebleven, want ja, van wie was die akker? Ook van hem natuurlijk. Misschien had ik meer deemoedsgebaren moeten maken, maar de vraag is of dat geholpen zou hebben. Ik liep maar gauw terug naar de singel rond de galerie. Daar zat mijn vrouw op een bankje in de zon. Daarna zijn we naar de IJsselmeerdijk gereden, ter hoogte van de Rotterdamse hoek. Er was hier nogal wat volk op de been, want er stond een hele rij enorme windmolens in aanbouw en dit vormde blijkbaar het zondagse uitje – je moet toch wat in de Noordoostpolder. Ik had een ander uitje in gedachten en liep al gauw gebogen over de groene grasmat van de dijk. Na tien minuten vond ik een oude bekende: de Grote trechtersatijnzwam (*Entoloma costatum*), een soort die Groningse karteerders goed kennen van de Waddendijk. In gunstige jaren wordt deze bedreigde en zeer zeldzame satijnzwam daar bijna in ieder kilometerhok aangetroffen.

Waar op de IJsselmeerdijk het gras wat korter was en er meer klaver groeide, vond ik een geurloze, grijsbruinige *Mycena* met zeer sterk aflopende, grijze lamellen. Op een werkavond van de Paddenstoelenwerkgroep Drenthe herkende Eef Arnolds deze soort als de Kalkgraslandmycena (*M. pseudopicta*). Dit zeer zeldzame en ernstig bedreigde paddenstoeltje was door hem al eens op enkele Zeelandse dijken gevonden. In dezelfde tijd die ik in de kunstgalerie had doorgebracht, vond ik in de galerie van de natuur deze twee grote zeldzaamheden. Zo verrassend is het werk van de meeste kunstenaars voor mij maar zelden. Daar denkt mijn vrouw anders over. Maar voor we wegreden fotografeerde ze enthousiast het schitterende roze ribbelpatroon van de avondhemel boven de IJsselmeerdijk: Natuurkunst. Voldaan reden we naar huis.

door Rob Chrispijn